

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Moniky Javorové a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **PLASTSERVIS, a.s.**, se sídlem Zlín, Devadesátá 7008, v řízení zastoupeného JUDr. Radkem Židlíkem, advokátem se sídlem Zlín, Vavrečkova 5262, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel** se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutím Celního ředitelství Olomouc ze dne 6.4.2011 č.j. 758-2/2011-130100-21, ze dne 6.4.2011 č.j. 758-2/2011-130100-21, ze dne 7.4.2011 č.j. 759-2/2011-130100-21, ze dne 8.4. 2011 č.j. 760-2/2011-130100-21, ze dne 5.5.2011 č.j. 1102-2/2011-130100-21, ze dne 8.9.2011 č.j. 3892-3/2011-130100-21, ze dne 8.9.2011 č.j. 3892-4/2011, ze dne 14.10.2011 č.j. 3892-5/2011-130100-21, ze dne 14.10.2011 č.j. 3892-6/2011-130100-21 a ze dne 14.10.2011 č.j. 3892-7/2011-130100-21, ve věcech spotřební daně,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :**A.**

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného:

- 1) ze dne 6.4.2011 č.j. 758-2/2011-13011-21, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzen platební výměr Celního úřadu Zlín ze dne 14.10.2010 č. 19/2010, jímž byl žalobci vyměřen nárok na vrácení spotřební daně za říjen 2009 ve výši 0,- Kč,
- 2) ze dne 7.4.2011 č.j. 759-2/2011-13011-21, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzen platební výměr Celního úřadu Zlín ze dne 14.10.2010 č. 20/2010, jímž byl žalobci vyměřen nárok na vrácení spotřební daně za leden 2010 ve výši 0,- Kč,
- 3) ze dne 8.4.2011 č.j. 760-2/2011-13011-21, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzen platební výměr Celního úřadu Zlín ze dne 14.10.2010 č. 21/2010, jímž byl žalobci vyměřen nárok na vrácení spotřební daně za únor 2010 ve výši 0,- Kč,
- 4) ze dne 5.5.2011 č.j. 1102-2/2011-13011-21, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzen platební výměr Celního úřadu Zlín ze dne 2.12.2010 č. 30/2010, jímž byl žalobci vyměřen nárok na vrácení spotřební daně za březen 2010 ve výši 0,- Kč,
- 5) ze dne 8.9.2011 č.j. 3892/3-2011-13011-21, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzen platební výměr Celního úřadu Zlín ze dne 28.2.2011 č. 4/2011, jímž byl žalobci vyměřen nárok na vrácení spotřební daně za květen 2010 ve výši 0,- Kč,
- 6) ze dne 8.9.2011 č.j. 3892/4-2011-13011-21, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzen platební výměr Celního úřadu Zlín ze dne 28.2.2011 č. 5/2011, jímž byl žalobci vyměřen nárok na vrácení spotřební daně za červen 2010 ve výši 0,- Kč,
- 7) ze dne 14.10.2011 č.j. 3892/5-2011-13011-21, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzen platební výměr Celního úřadu Zlín ze dne 28.2.2011 č. 6/2011, jímž byl žalobci vyměřen nárok na vrácení spotřební daně za červenec 2010 ve výši 0,- Kč,
- 8) ze dne 14.10.2011 č.j. 3892/6-2011-13011-21, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzen platební výměr Celního úřadu Zlín ze dne 28.2.2011 č. 7/2011, jímž byl žalobci vyměřen nárok na vrácení spotřební daně za srpen 2010 ve výši 0,- Kč, a
- 9) ze dne 14.10.2011 č.j. 3892/7-2011-13011-21, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzen platební výměr Celního úřadu Zlín ze dne 28.2.2011 č. 8/2011, jímž byl žalobci vyměřen nárok na vrácení spotřební daně za září 2010 ve výši 0,- Kč,

V žalobě žalobce namítá, že nakoupil technický benzín za cenu se spotřební daní, neboť nedisponoval povolením k přijímání vybraných výrobků s osvobozením od daně, které spotřeboval k účelům uvedeným v § 56a zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSD“), pročež uplatnil nárok na vrácení daně. Nesouhlasí s názory žalovaného o tom, že by na posuzovaný případ bylo třeba aplikovat § 11 odst. 2, § 12 odst. 3, § 13 a § 49 odst. 2 ZSD. Žalovaný podle žalobce vnučuje daňovým subjektům jen jeden z možných způsobů obchodování s technickými benzíny. Má za to, že je třeba odlišovat nákup benzínů za cenu bez daně (při splnění zákonem stanovených podmínek) a nárok na vrácení spotřební daně při nabytí benzínu za cenu s daní. Žalovaný podle žalobce zcela neporozuměl vztahům mezi obecnými a zvláštními ustanoveními ZSD. Žalobce tak (za situace, kdy nakupoval benzín za cenu s daní) neměl žádnou povinnost k prokazování skutečností podle ustanovení, na která odkazuje žalovaný – ta nelze použít na případ vrácení daně z technického benzínu nakoupeného s daní.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Ve svých vyjádřeních uvádí:

- a) žalobce se ve svých podáních označuje jako „*PLASTSERVIS a.s.*“, nikoli „*PLASTSERVIS, a.s.*“; v žalobě tak není označen obchodní firmou, pod níž je zapsán v obchodním rejstříku;
- b) žalovaný pokládá za nesprávný přístup žalobce související s tvrzením, že ust. § 56a ZSD je ustanovením speciálním k § 11 ZSD. Vrácení daně a osvobození od daně jsou dva různé instituty a neexistuje mezi nimi vztah speciality a subsidiarity. Žalovaný v napadených rozhodnutích konstatuje, že i při použití institutů uvedených ve zvláštní části ZSD je nutno respektovat i obecnou část ZSD, zde konkrétně ust. § 11 odst. 2 ZSD. V obecné části je i ust. § 13 ZSD vyžadující pro nákup benzínu bez daně zvláštní povolení, kterým však žalobce nedisponoval. Rozhodující je však závěr, že nelze vrátit daň z ostatních benzínů, pokud byly tyto užity přímo k výrobě výrobků, které nejsou předmětem daně. Ust. § 56a ZSD se podle žalovaného vztahuje jen na případy, kdy daňový subjekt použije technické benzíny pro činnost související s výrobou výrobků, jež nejsou předmětem daně, toliko nepřímo nebo při jiné podnikatelské činnosti než je taková výroba. V posuzované věci však šlo o výrobu lepidel, tzn. o účel použití, na který se vztahuje § 49 ZSD. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponuje potřebným povolením dle § 13 ZSD a nakoupil benzíny se spotřební daní, vztahuje se na posuzovaný případ § 11 odst. 2 ZSD, pročež se na nakoupené benzíny pohlíží, jako by byly nakoupeny za ceny bez daně;
- c) v případě části rozhodnutí uvedených ve výčtu shora pod č. 6, 7, 8, 9 žalobce nenabyl ostatní benzín ve smyslu § 45 odst. 1 písm. a) ZSD, ale jiný minerální olej (EXXOL D 120) kódu kombinované nomenklatury (dále jen „KN“) 2710 19 41, u kterého žalobci nárok na vrácení daně podle § 56a ZSD nemohl vzniknout vůbec (rozhodováno částečně o ostatním benzínu a částečně o minerálním oleji KN 2710 19 41).

B.

V daném případě není mezi účastníky sporu o skutkových zjištěních rozhodných pro posouzení věci. Žalobce v relevantním období nakupoval průběžně různé množství benzínů m.j. KN 2710 11 25, které patří mezi ostatní benzíny ve smyslu legislativní zkratky § 45 odst. 1 písm. a) ZSD. Podle daňových dokladů předložených žalobcem při nákupu zaplatil cenu zahrnující spotřební daň z minerálních olejů. Nakoupené benzíny spotřeboval při výrobě lepidel a následně uplatnil nárok na vrácení daně za jednotlivá zdaňovací období, v nichž ke spotřebě došlo.

C.

Krajský soud již o věci rozhodoval rozsudkem ze dne 13.12.2012 č.j. 22 Af 94/2011-159, jímž napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Již v uvedeném předcházejícím rozhodnutí soud k označení žalobce uvedl (a na tom stále setrvává), že jakkoli se žalobce ve všech svých podáních označuje jako „PLASTSERVIS a.s.“, tzn. v obchodní firmě bez čárky mezi vlastním názvem „PLASTSERVIS“ a dodatkem o právní formě „a.s.“ (zatímco v obchodním rejstříku je firma žalobce zapsána s touto čárkou), je nutno zdůraznit, že celé označení žalobce obsažené v jeho podáních obsahuje nejen údaj o obchodní firmě, ale též údaj o sídlu společnosti (v souladu s tehdy platným zápisem v obchodním rejstříku), a především i správné identifikační číslo jako jedinečný jednoznačný identifikátor právnické osoby v České republice. Pochybení v označení žalobce v jeho podáních tedy pokládá krajský soud za marginální, které nemůže mít vliv na posouzení postavení žalobce v tomto řízení, příp. na jeho aktivní věcnou legitimaci.

D.

Výroky III. a VI. předcházejícího rozsudku krajského soudu byly zrušeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12.9.2014 č.j. 5 Afs 3/2013-42, www.nssoud.cz.

V uvedeném kasačním rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že při svých úvahách vyšel primárně ze smyslu a účelu dotčených ustanovení. Právní úprava osvobození od daně a vrácení daně z ostatních benzínů byla do ZSD včleněna zákonem č. 217/2005 Sb. Předchozí právní úprava, účinná do 30.6.2005, pojem „ostatní benzin“ ve smyslu legislativní zkratky uvedené nyní v § 45 odst. 1 písm. a) ZSD nepoužívala. Podle § 45 odst. 3 písm. d) ZSD, ve znění účinném do 30.6.2005, byly minerální oleje uvedené pod kódem nomenklatury 2710 11 25 předmětem daně, avšak pouze za podmínky, že byly určeny k přímému použití, nabízeny k prodeji pro pohon motorů nebo pro výrobu tepla nebo používány pro pohon motorů nebo pro výrobu tepla bez ohledu na způsob spotřeby tepla (§ 45 odst. 4 ZSD, ve znění účinném do 30.6.2005). Minerální oleje uvedené pod kódem nomenklatury 2710 11 25 používané k jiným účelům předmětem daně nebyly. Ke změně došlo poté, co byl s účinností od 1.7.2005 ZSD novelizován zákonem č. 217/2005 Sb. Od té doby ZSD zahrnuje minerální oleje uvedené pod kódem nomenklatury 2710 11 25 mezi ostatní benzíny, které jsou předmětem daně, a to bez ohledu na způsob jejich použití. Podle § 45 odst. 1 písm. a) ZSD, v relevantním znění, jsou předmětem

daně mj. „*benziny jiné než motorové uvedené pod kódy nomenklatury 2710 11 11 až 2710 11 25 a 2710 11 90 (dále jen „ostatní benzin“)*“.

Podle § 49 odst. 1 ZSD jsou od daně osvobozeny minerální oleje uvedené v § 45 odst. 1, 2 a 6 ZSD používané pro jiné účely, než je pohon motorů nebo výroba tepla. Osvobození podle tohoto ustanovení se však nevztahuje na ostatní benziny (tedy ani na minerální oleje uvedené pod kódem nomenklatury 2710 11 25 nakupované a spotřebovované žalobcem v projednávané věci). Výběr spotřební daně z ostatních benzinů bez ohledu na způsob jejich použití by ovšem byl v rozporu s celkovou koncepcí spotřební daně z minerálních olejů. Zákonodárce z tohoto důvodu zákonem č. 217/2005 Sb. vložil do zákona o spotřebních daních také instituty osvobození ostatních benzinů od daně a vrácení daně z ostatních benzinů. Účelem obou těchto institutů je při splnění zákonem stanovených podmínek zamezit výběru spotřební daně, případně umožnit její vrácení, pokud již byla při nákupu ostatních benzinů zaplacená.

Oba instituty upravené v § 49 odst. 2 a v § 56a ZSD byly do tohoto zákona vloženy současně, tedy s účinností od 1.7.2005. Při výkladu uvedených ustanovení proto nelze postupovat podle zásady *lex posteriori derogat priori*. Pro účely výkladu těchto ustanovení nelze argumentovat ani záměrem zákonodárce, který z důvodové zprávy k zákonu č. 217/2005 Sb. nevyplývá. Obě ustanovení totiž byla do této novely ZSD vložena až v průběhu legislativního procesu a v důvodové zprávě k vládnímu návrhu zákona o nich není zmínka. Lze však předpokládat, že racionálním záměrem zákonodárce bylo, aby obě tato ustanovení byla reálně aplikovatelná. Jinými slovy, je třeba tato ustanovení vykládat tak, aby se jak k osvobození od daně, tak i k vrácení daně z ostatních benzinů vztahoval reálně existující okruh případů. Bylo by naopak nesprávné předpokládat, že zákonodárce přijal předmětnou právní úpravu, aniž by bylo možné některý z dotčených institutů v praxi aplikovat.

Primárně je proto třeba zkoumat věcnou působnost obou dotčených institutů, tedy v čem se liší, nebo naopak překrývá věcná působnost § 49 odst. 2 a § 56a ZSD.

Institut vrácení daně z ostatních benzinů podle § 56a odst. 1 ZSD se vztahuje na případy, kdy právnická či fyzická osoba nakoupila za cenu včetně daně ostatní benziny, případně je vyrobila pro vlastní spotřebu nebo je přijala v režimu podmíněného osvobození od daně. Podstatná je přitom druhá podmínka, podle níž nárok na vrácení vzniká, pokud ostatní benziny byly *prokazatelně použity v rámci podnikatelské činnosti*. Vrácení daně se tak vztahuje na široce vymezenou skupinu činností, které jsou součástí podnikání, s výjimkou taxativně vyjmenovaných činností, kterými jsou prodej, pohon motorů, výroba tepla a výroba směsí uvedených v § 45 odst. 2 ZSD.

Naopak osvobození od daně podle § 49 odst. 2 ZSD lze aplikovat pouze tehdy, pokud jsou ostatní benziny používány za účelem *výroby výrobků, které nejsou předmětem daně*. Tato činnost bezpochyby spadá do rámce výkonu podnikání, nicméně nezahrnuje

veškeré činnosti, k nimž při podnikání dochází, nýbrž pouze úžeji vymezenou skupinu činností spočívajících ve výrobě výrobků nepodléhajících spotřební dani. Z podstaty věci tak plyne, že z uvedeného hlediska je působnost tohoto ustanovení užší než věcná působnost § 56a ZSD upravujícího vrácení daně z ostatních benzinů.

Do věcné působnosti § 56a ZSD spadají další činnosti, při nichž nejsou z ostatních benzinů přímo vyráběny jiné výrobky nepodléhající spotřební dani. Příkladem lze uvést činnosti jako např. čištění strojů, vyplachování forem, provozní zkoušky, mazání, chlazení apod. O takový případ se jednalo například ve věci posuzované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.3.2013 č.j. 9 Afs 64/2012-27, www.nssoud.cz. V tomto případě se daňový subjekt domáhal vrácení uhrazené spotřební daně z lakového benzínu uvedeného pod kódem nomenklatury 2710 11 21 a tedy spadajícího mezi ostatní benziny. Tento benzin používal jako testovací kapalinu ke zkoušení těsnosti vyrobených vstřikovacích čerpadel a k čištění dílů čerpadel.

Na základě popsaných úvah je třeba odmítnout závěr (vyslovený podepsaným soudem v předcházejícím rozsudku), podle něhož by názor zastávaný žalovaným absolutně vylučoval aplikaci § 56a ZSD upravujícího institut vrácení daně. Není totiž pravdou, že vrácení daně z ostatních benzinů by nebylo nikdy možné, neboť by se vždy jednalo o benzin, který mohl být osvobozen od daně. Existují totiž i činnosti, které nelze pokládat za výrobu výrobků, které nejsou předmětem daně, tzn., že se na ně nevztahuje osvobození od daně, avšak tvoří součást podnikatelské činnosti. V takovém případě lze právě z důvodu neaplikace osvobození od daně podle § 49 odst. 2 ZSD žádat o vrácení uhrazené spotřební daně z ostatních benzinů podle § 56a ZSD.

Dále je tedy třeba posoudit, zda vrácení daně z ostatních benzinů je možné i v případech použití ostatních benzinů pro účely, na které se vztahuje osvobození podle § 49 odst. 2 ZSD, anebo zda vrácení daně v těchto případech brání § 11 odst. 2 ZSD.

Ustanovení § 11 odst. 2 ZSD upravuje obecnou zásadu, podle níž se na vybrané výrobky podléhající spotřební dani pohlíží, jako by byly pořízeny za ceny bez daně, pokud byly použity pro účely, na které se vztahuje osvobození od daně. Jedná se o fikci, jejímž účelem je znemožnit vrácení daně, pokud je při nabytí vybraných výrobků podléhajících zdanění, v daném případě ostatních benzinů, uhrazena spotřební daň, aniž by nabyvatel uplatnil zákonem stanovený nárok na osvobození od daně. Fakticky je tedy nabyvateli ukládáno uplatnit osvobození od daně, pokud se vztahuje na účel použití ostatních benzinů, v opačném případě je vrácení daně vyloučeno. Důvodová zpráva k ZSD k tomu v části věnované § 11 odst. 2 uvádí, že „*vybrané výrobky odebírané pro účely, které jsou uvedeny ve zvláštní části pro jednotlivé komodity a na něž se vztahuje osvobození od daně, musí být bez daně odebrány povinně. Pokud subjekt získá pro uvedené účely vybrané výrobky za cenu obsahující spotřební daň, nebude mu tato daň vrácena*“.

Nelze přitom souhlasit ani s názorem, že obecná úprava osvobození od daně obsažená v § 11 ZSD se na daný případ vůbec nevztahuje, ani s úvahou, že § 56a odst. 1 ZSD představuje takovou speciální úpravu ve vztahu k § 11 odst. 2 ZSD, která vylučuje jeho aplikaci (*lex specialis derogat legi generali*). Je samozřejmě pravdou, jak vyplývá již z názvu první a druhé části ZSD, že ustanovení blíže upravující jednotlivé druhy spotřebních daní jsou ve vztahu speciality ke společné úpravě obsažené v části první zákona a že v případě, že se tato zvláštní ustanovení od obecné úpravy odchylují, mají před ní pro daný typ spotřební daně přednost. Jak již však bylo vysvětleno, mezi § 11 odst. 2 a § 56a odst. 1 ZSD není rozpor, naopak tato ustanovení na sebe navazují tak, aby institut osvobození od daně z ostatních benzinů podle § 49 odst. 2 ZSD a institut vrácení daně z ostatních benzinů podle § 56a ZSD byly uplatňovány na odlišné okruhy případů.

Není zároveň důvodu předpokládat, že záměrem zákonodárce při novelizaci ZSD zákonem č. 217/2005 Sb. bylo vyloučit aplikaci uvedeného obecného pravidla vyjádřeného v § 11 odst. 2 ZSD v případech vrácení daně z ostatních benzinů podle § 56a ZSD. Pokud by tomu tak bylo, mohl zákonodárce použití § 11 odst. 2 ZSD pro případy vrácení daně z ostatních benzinů výslovně vyloučit. To se ovšem nestalo a ani implicitně nelze takový záměr, jak již bylo vysvětleno, z textu zákona dovodit.

Smysl zvolené právní úpravy lze spatřovat i v tom, že zákonodárce si uvědomoval nutnost zvýšené kontroly ze strany správce daně (na základě rozhodování o vrácení již uhrazené daně podle § 56a odst. 1 ZSD) v těch případech, kdy nabyvatel sice tvrdí, že ostatní benziny skutečně použil a spotřeboval v rámci podnikatelské činnosti jinak než pro prodej, pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu zákonem specifikovaných směsí, zároveň však nejde o použití ostatních benzinů za účelem výroby výrobků, které nejsou předmětem daně, kdy se uplatní režim osvobození od daně. V prvním případě se totiž jedná o široký okruh činností podnikajících fyzických a právnických osob, při nichž k použití ostatních benzinů dochází. Takové činnosti nelze předem taxativně vymezit. Navíc u těchto činností existuje zvýšené riziko zneužití či obcházení daňových předpisů z důvodu složitějšího ověřování, zda ke spotřebě ostatních benzinů skutečně došlo, jakým způsobem a v jakém množství. Naopak při činnostech, které jsou od spotřební daně osvobozeny, tedy při výrobě výrobků nepodléhajících dani, lze předpokládat, že lze dostatečným způsobem zajistit kontrolu skutečného použití a množství použitých ostatních benzinů v rámci režimu osvobození od daně.

Nejvyšší správní soud proto učinil závěr, že v důsledku § 11 odst. 2 ZSD nelze v případech použití ostatních benzinů používaných pro účely výroby výrobků, které nejsou předmětem daně, uplatnit nárok na vrácení daně z ostatních benzinů podle § 56a ZSD, pokud tyto ostatní benziny byly nakoupeny za cenu včetně daně. Na tento způsob použití ostatních benzinů se vztahuje osvobození od daně podle § 49 odst. 2 ZSD, a pokud není

osvobození řádně uplatněno, nelze spotřební daň uhrazenou v ceně ostatního benzínu zpětně vrátit.

Také v projednávané věci žalobce nakoupil zdaněné ostatní benziny a použil je pro účely, na které se vztahuje osvobození od daně podle § 49 odst. 2 ZSD. Podle § 11 odst. 2 ZSD se na jím nabyté ostatní benziny hledí, jako by byly pořízeny za ceny bez daně. Žalobci proto nelze přiznat nárok na vrácení daně z takto nabytých ostatních benzinů podle § 56a ZSD.

E.

Nejvyšší správní soud tak vyslovil v nyní posuzované konkrétní věci právní názor, že žalobce nemá na vrácení daně nárok.

Podle § 110 odst. 4 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud vysloveným právním názorem vyčerpá celý předmět řízení (krom okrajových závěrů zdejšího soudu vyslovených již v předcházejícím rozhodnutí, na nichž podepsaný soud setrvává – viz část C. tohoto odůvodnění). Krajskému soudu, vázanému závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v jeho kasačním rozsudku, se tak neotevívá žádný prostor k dalšímu posouzení věci.

Jakkoli tedy byla zdejšímu soudu dne 17.10.2014 doručena obsáhlá polemika žalobce se závěry Nejvyššího správního soudu, nemůže k ní krajský soud než odkázat na již shora citovaný § 110 odst. 4 s.ř.s.

F.

Krajský soud uzavírá, že nelze-li žalobci nárok na vrácení daně přiznat, je žaloba nedůvodná, a proto byla podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

G.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo že krajský soud nově posoudil otázku, ke které dosud Nejvyšší správní soud závazný právní názor nezaujal – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve

Ihůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 27. listopadu 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu